

19 SEP 2014

[HTTP://WWW.CJP.NL/BLOG/2014/09/HALLUCINEREN-MET-EN-ZONDER-DRUGS/73304/](http://www.cjp.nl/blog/2014/09/hallucineren-met-en-zonder-drugs/73304/)

THEATER HALLUCINEREN MET ÉN ZONDER DRUGS

Cato van Dijck zat in The Souldiers, zit nu in My Baby én speelt in het theater de rol van Judee Sill. Wie? Nou, een zangeres uit de jaren zeventig wiens leven zo fucked up was, dat ze wel muzikante móest worden.

Je kent haar wellicht nog van The Souldiers, of haar nieuwe band My Baby, maar vanaf nu is Cato van Dijck ook te bewonderen in het theater. Ze kruipt in de huid van een héle intrigerende singer-songwriter uit de seventies, Judee Sill. Psychedelica meets bergen talent blijkt een fijne combi. Nog geen CJP? Koop 'm hier!

'Bijna niemand kent Judee. Als ik vertel aan mensen wat we doen, krijg ik bijna altijd dezelfde reactie: 'Wie?!'. De man die mij en mijn band gitaarles geeft, bedelft ons ook altijd onder de tips op muziekgebied. Hij had het steeds over Judee, liet haar songs horen, en ik was gelijk geïntrigeerd. Ze had een bijzondere stijl, die folk mixt met onder andere gospel en blues, en die dicht ligt bij de muziek van My Baby. Bovendien bleek ik op haar te lijken als ik mijn bril op had, dus het leek ons leuk om iets met haar te doen in het theater. Een jaartje geleden ondernamen we eindelijk actie. Theatermakers Vincent van Warmerdam en Michel Sluysmans, dichter Maria Barnas en ik, later

aangevuld met Lottie Hellingman en mijn bandleden Joost van Dijck en Daniel da Freez; het is echt een team effort geworden, samen hebben we een interpretatie gemaakt van Judee en haar werk.'

'Die Judee heeft een veelbewogen leven gehad. Ze leefde van 1944 tot 1979, totdat ze overleed aan een overdosis drugs. Daarvoor had ze onder andere te maken met een jong gestorven vader en broer, een gewelddadige stiefvader, alcohol- en heroïneverslaving, diefstal, overvallen, een gevangenisstraf; het is een hele lijst. In de gevangenis stortte ze zich op de muziek, maar werd daar tot haar grote frustratie niet succesvol genoeg in naar haar smaak. Ze intrigeert me mateloos. In de muziekwereld zitten vaak opvallende persoonlijkheden. Maar in hoeverre kun je autonoom zijn, gek en intrigerend doen? Wanneer bereik je het punt dat mensen je niet meer kunnen volgen? Dat je te vreemd bent voor hen om naar je werk te luisteren? Dat vind ik een interessante gedachte. Ik weet niet precies wie ze was, er zijn geen stapels biografieën en filmbeelden van haar bekend, zoals bij tijdgenoten als Janis Joplin. Ik heb zo'n beetje alles wat er wél is gezien en gelezen. Een tragisch verhaal. Ze conformeerde zich onvoldoende om het te maken in de muziekwereld, was daar te rebels en eigenzinnig voor. Ze weigerde om concessies te doen, ook al zou haar dat verder helpen, en zat zichzelf voortdurend in de weg.'

'Of je een leven met veel drama nodig hebt, om een goede artiest te kunnen zijn? Ik hoor regelmatig dat mensen dat beweren, maar als ik 'ja' zou zeggen, snijd ik mezelf ontzettend in de vingers. Ik heb een hele fijne jeugd gehad namelijk. Erger dan een winkeldiefstal wordt het qua crimineel gedrag ook niet. Maar het kán helpen, als je veel hebt meegemaakt. Het levert inspiratie, je kunt je goed verplaatsen in ellende van anderen en zij leven makkelijker met jou mee. Maar het is geen vereiste. Acteurs kunnen een drugsverslaafde spelen zonder aan de heroïne te zitten, een zangeres kan ook geloofwaardig een song over drugsverslaving brengen zonder dat ze er ervaring mee heeft. Ik gooi sowieso niet graag mijn eigen ellende op tafel in mijn muziek. Liever schrijf ik songs over zaken die in de wereld gebeuren, of dingen die zouden kúnnen gebeuren. Niet dat kleine, persoonlijke, dat komt te dichtbij.'

'In de show over Judee Sill is er ook behoorlijk wat afstand met mijn eigen persoon. Ik speel samen met Lottie Hellingman ieder een versie van haar. Ik ben de Judee die ze had willen zijn. Wel anders dan gebruikelijk, maar het voelt niet heel anders dan wanneer ik met My Baby op het podium sta. Dan speel ik namelijk ook een rol: ik sta daar niet als de Cato die mijn vrienden bijvoorbeeld zien, maar als Cato de muzikante. En dat ik niet over mijn eigen sores zing scheelt ook. Wat wel anders is, is dat ik de verantwoordelijkheid voel om haar goed te portretteren. Ze heeft immers echt bestaan. Maar voor veel bezoekers zal de voorstelling de eerste keer zijn dat ze iets te weten komen over Judee, dus ze zullen nog niet zo'n vastomlijnd idee van haar hebben. Hopelijk gaan ze hierdoor wel meer naar haar muziek luisteren, want dat is echt de moeite waard.'

'Het is ook zo'n mooi tijdsbeeld, de muziek van de jaren zeventig. Ik hou daar heel erg van. Lekker psychedelisch. De muziek van My Baby wordt ook vaak zo omschreven, dus die combi werkt goed. We hebben een soort hallucinerende trip gemaakt van de voorstelling, wilden een droomwereld oproepen. Er zijn trouwens meer overeenkomsten tussen ons. De kerkelijke beelden in haar muziek bijvoorbeeld, daar maken we ook regelmatig gebruik van. Ik ben niet godsdienstig, Judee volgens mij ook niet, maar het religieuze leent zich met al haar symboliek gewoon goed voor muzikale teksten.'

'Met My Baby gaat het sowieso heel lekker, ook los van deze voorstelling. Afgelopen voorjaar hebben we een wereldtour gedaan van 2,5 maand. Australië, Nieuw-Zeeland, de Verenigde Staten; het was geweldig. Ik hou sowieso erg van reizen, maar als je tussendoor mag optreden is het helemaal briljant. Het liefst vertrek ik volgende week weer. Nederland is leuk hoor, maar er is nog zoveel meer moois te ontdekken. Zeker wanneer je muziek maakt, dat is grensoverschrijdend.'

'Ik luister zelf ook veel naar muziek, maar daar moet ik wel echt op focussen. Ik vind het heel sfeerbepalend en luister bewust, zal ook niet gelijk de radio aanzetten als ik thuiskom. Op de achtergrond werkt het voor mij niet. Wat ik luister is bijna altijd oudere muziek. Nieuwe songs kunnen wel goed geschreven zijn, maar ik vind het zelden echt spannend. Muziek uit de jaren zeventig maakt me veel gelukkiger. De klank, de interpretatie, het feit dat het allemaal wat rauwer is. Tegenwoordig zijn songs vaak zo smooth en strak afgeproduceerd. Ik hou van authentieke muziek en artiesten, het lijkt alsof je dat tegenwoordig minder hebt.'

'Geef mij dan maar zo iemand als Judee. Ik ben heel trots dat we een voorstelling over haar hebben gemaakt. Mocht je niet zo'n theaterdier zijn trouwens, dan is het juist heel geschikt voor je, doordat het erg toegankelijk is. Bovendien krijg je in één klap een volledig beeld van een bijzondere artiest. Oh, en doordat het lekker psychedelisch is, kun je de drugs achterwege laten die avond.'

Judee Sill, A Californian Dreamer speelt tot en met 3 december in meerdere theaters, onder andere Bellevue in Amsterdam. De korting die je krijgt met je pas verschilt per theater. Zie de speellijst voor meer details.

Tekst: Sara Madou

Beeld: Ben van Duin